

skal finde Sted ved borgerlig Begravelse. Ja, men det er jo ikke andet end, hvad der er gældende Lov nu; det er fastsat i Loven af 1903 om borgerlig Begravelse, og der er ikke i den forløbne Tid for Ministeriet fremkommet noget som helst, hvoraf man kunde se, at der ved nogen Lejlighed, hvor borgerlig Begravelse havde været afholdt, havde været et Ønske fremme om, at den nævnte Lovbestemmelse skulde ophæves. I øvrigt er det en Sag, som der kan forhandles om, og jeg vil ingenlunde være uvillig til at gaa ind paa en anden Bestemmelse. Jeg vil kun gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er ikke nogen værre eller mere reaktionær Bestemmelse, end at den er vedtagen saa sent som i 1903. Fremdeles var det ærede Medlem meget misfornøjet med Bestemmelserne om, hvad Sange der maatte synges ved disse Begravelser. Ja, her indeholder Forslaget jo et Fremskridt. Medens Loven af 1903 bestemmer, at der kun maa synges Salmer af den autoriserede Salmebog, foreslaas her, at der ogsaa kan synges andre Sange, men med Sognepræstens Tilladelse. Det ærede Medlem spurgte, hvorfor man skulde erhverve Sognepræstens Tilladelse? Fordi det i det hele er Sognepræstens Sag at paase, at en Begravelse foregaar i Sømmelighed og Orden, og fordi det ikke maa glemmes, at ved Begravelser paa Folkekirkens Kirkegaarde, der foregaa uden gejstlig Medvirkning som borgerlig Begravelse, kommer man i Virkeligheden som Gæst i Folkekirkens Hus, og da maa man som Gæster overhovedet finde sig i Husets bestaaende Regler. Derfor er det ogsaa krævet, hvad der er naturligt, og hvad vel ogsaa enhver, der ønsker borgerlig Begravelse, vil finde selvfølgeligt, at der dér intet foregaa, som strider mod god Orden eller er egnet til at krænke Folkekirkens Følelser. Jeg tror derfor ikke, man vil kunne lade det staa aldeles frit, hvilke Sange der blive sungne, saa at maaske ingen kender Sangen, før den tages frem. Det er vist nok nødvendigt, at de Sange, man ønsker at afsynge, blive forelagte Sognepræsten, og at Tilladelsen bliver meddelt af ham. I øvrigt var jeg paa Forhaand paa det rene med, at jeg paa et Omraade som dette ikke vilde kunne forelægge et Forslag, der kunde tilfredsstille det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds, men jeg maa jo føle mig tilfreds med, at det ærede Medlem erkendte, at dette Forslag var et Fremskridt fremfor det bestaaende.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Matzen) havde Betænkelighed ved, at Be-

stemmelserne i Loven af 1903, hvorefter der skal være afgivet en Villiesytring i testamentarisk Form, for at borgerlig Begravelse skal kunne finde Sted, her ere ændrede til, at der blot skal afgives en vidnefast skriftlig eller mundtlig Erklæring om, at vedkommende ønsker saadan Begravelse. Ja, det er en Sag, om hvilken der blev forhandlet meget, da dette høje Ting i 1902 og derefter i 1903 drøftede den nugældende Lov. Der var forskellige Meninger derom, og det har der ogsaa været indenfor det kirkelige Udvalg. Men man har til sidst sluttet sig til Forslaget, at en vidnefast afgiven Erklæring skal være tilstrækkelig. Det strider, siger det ærede Medlem, mod hvad der ellers kræves med Hensyn til en afdøds Villie. Men Forholdet er dog ogsaa her noget anderledes. Jeg ser lige saa lidt som det kirkelige Udvalg noget betænkeligt i, at et blot vidnefast Ønske af en afdød bliver opfyldt.

I Spørgsmaalet om Klokkeringning, som ligeledes blev berørt af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Matzen), er det jo vanskeligt bestemt at definere, hvad det er for „særlige Grunde“, der kunde tale mod, at Ringning finder Sted. Men alene Optagelsen af det nævnte Udtryk i Paragraffen viser jo, at der virkelig skal forlanges meget, for at Præsten skal kunne sætte sig imod det. Det ærede Medlem spurgte, om det var Meningen, at Menighedsraadet skulde kunne omstøde Præstens Nægtelse, idet Menighedsraadet jo i saa Tilfælde blev en Overinstans over Præsten. Men det staaer der slet ikke i § 7. Naar Præsten har nægtet Klokkeringning og det ønskes, at Sagen gaar videre, kan Nægtelsen forlanges forelagt Menighedsraadet, d.v.s. Præsten skal tale med Menighedsraadet derom, og dets Betænkning skal indhentes, og hvis Præsten derefter fastholder sin Nægtelse, skal Sagen indankes for Provst og Biskop. Dette Spørgsmaal om Klokkeringning er jo i øvrigt ogsaa af den Slags Ting, om hvilke der kan forhandles og sikkert ogsaa opnaas Enighed. Det har ogsaa indenfor det kirkelige Udvalg været Genstand for forskellige Opfattelser. Paa den ene Side har der rejst sig Stemmer for, at Præsten skulde have fuld Ret til at nægte Klokkeringningen, medens andre lige saa bestemt have været imod, at han skulde have en saadan Myndighed, og der foreligger nu det Kompromis, at Præsten af særlige Grunde, men ogsaa kun, hvor saadanne foreligge, skal kunne nægte Klokkeringning, dog saaledes, at der gives Adgang